

ובדרכי אבותינו

עלון שבועי שע"י תלמוד תורה 'עטרת חיים' לבני תורה ק"ק תימן יע"א
בנשיאות מרן הגאון רבי יצחק רצאני שליט"א

רח' הרא"ש 2 אלעד, ישראל, טל: 03-9097022

בנתיבי החינוך

הרב אליהו נהרי שליט"א מנהל הת"ת

הילד שחטא, תמיד הוא אשם?

בגמרא (ברכות לב.) מובא: אמר רבי אלעזר, אליהו הטיח דברים כלפי מעלה, שנאמר (מלכים א' יח. יז) **וְאַתָּה הַסְּבֹת אֶת לִבְּךָ אַחֲרֵינִי**. א"ר שמואל בר רבי יצחק, מנין שחזר הקב"ה וחדדה לו לאליהו דכתיב (מלכים ד. י) **וְיֵאשֶׁר הָרַעוּתִי**.

אמר רבי חמא וכו'. דבי רבי ינאי אמרי מהכא (דברים א. א) **וְיָדִי זָהָבִי**. מאי ודי זהב? אמרי דבי ר' ינאי, כך אמר משה לפני הקב"ה, רבונו של עולם **בְּשִׁבִיל כֶּסֶף זָהָב שֶׁהִשְׁפַּעַתְתָּ לָּהֶם יִשְׂרָאֵל עַד שֶׁאָמְרוּ דִּי, הוּא גַרְם שֶׁנַּעַשׂוּ אֶת הָעֵגֶל**.

אמרי דבי ר' ינאי, **אֵין אַרִי נוֹהֵם** (פירש"י: שמח ומשתגע ומזיק) מתוך קופה של תבן **אַלֵּא מִתּוֹךְ קוֹפֵה שֶׁל בָּשָׂר**. אמר רבי אושעיא, משל לאדם שהיתה לו פרה כחושה ובעלת אברים האכילה כרשיניו והיתה מבעטת בו. אמר לה, **מִי גַרְם לִיךְ שֶׁתֵּהָא מִבְּעַטַּת בִּי אֵלֵּא כְרִשְׁיָנִי שֶׁהֵאֱכַלְתִּיךְ**.

אמר רבי חייא בר אבא אמר ר' יוחנן, משל לאדם אחד שהיה לו בן, הרחיצו וסכו והאכילו והשקהו ותלה לו כיס על צוארו והושיבו על פתח של זונות מה יעשה אותו הבן שלא יחטא?? אמר רב אחא בריה דרב הונא אמר רב ששת, היינו דאמרי אינשי **מְלִי כְרִסְיָה זְנִי בִישִׁי** (פירש"י: מילוי הכרס הוא ממיני חטאים הרעים) שנאמר (הושע יג. ו) **כִּמְרַעֲיָתֶם וַיִּשְׁבַּעוּ שְׁבַע וַיִּרְם לִבָּם עַל כֵּן שִׁכְחוּנִי**. רב נחמן אמר, מהכא (דברים ת. יד) **וַיִּרְם לִבְכֶם וַשְׁכַּחְתֶּם אֶת ה'י**. ורבנן אמרי, מהכא (דברים לא. כ) **וַיֹּאכַל וַשְׁבַּע וַדַּשְׁן וַפְנֹהוּ**. ואי בעית אימא, מהכא (דברים לב. ט) **וַיִּשְׁמַן יִשְׂרָאֵל וַיִּבְעֹט**.

אמר רבי שמואל בר נחמני אמר רבי יונתן, מנין שחזר הקדוש ברוך הוא וחדדה לו למשה שנאמר (הושע ב. י) **וַיִּכְסַף הָרַבִּיתִי לָהֶם זָהָב עָשׂוּ לִבְעֹלִי**.

כמה מוסר השכל גדול למדנו מזאת. אם מניח האדם ניסיון גדול לפתחו של השני, אל יתפלא שהלה ישל, ולהבדיל כמו שמורגל בפי ההמון לומר 'אל תתן לחתול לשמור על החלב', ולא עוד יפשפש הוא עצמו במעשיו שהוא הגורם לו. ואם זאת נאמר על אדם גדול בר דעת ואשר יצרו הטוב שוכן בתוכו, על אחת כמה וכמה כשמדובר בילדים קטנים ששוכן בתוכם מיום הוולדם יצר הרע, ורק ביום הבר מצווה נוסף לו יצרו הטוב כמובא בספרים.

למדנו, לא לתת לילד ניסיון שקשה לו מאוד לעמוד בו בין במתכוין בין שלא במתכוין. דוגמא לזה: ילד שטבעו לקחת את שאינו שלו, לא להניח בפניו כאשר אין אף אחד עמו דברים אשר ימשכו מאוד את לבו לגזולם, דאז בודאי ישל ויטלם ללא רשות. אלא רק לאחר ששוחחנו עמו ונתנו לו כלים כיצד להתמודד על תאוה זו, רק אז כדאי לבחון אותו ללא שידע בכך בדברים קטנים, כגון: להניח חצי שקל על השולחן ולא להיות במקום ולראות אם אכן עמד הוא במבחן. אבל אם נניח לנגד עיניו סכום גדול ודאי שיהיה קשה לו להתגבר על זאת.

וכמו ששמענו שהיו עושים אבותינו בתימן בעת שהיו יושבין בגעלה לפני הסעודה, לא היו לוקחין הילדים מהפרוס לפניהם על שולחן, אלא אבי המשפחה היה מחלק מעט מעט לכל ילד, ובכך מנעו ממנו ניסיונות וחינוכוהו לסייגים וגדרות ועבודת מדות. ומזקנים נתבונן! מסתמא יש מהבוגרים מאתנו הזוכרים, שהמתקנים וההפתעות שהיו מחלקים לנו זקינינו היו 'תמרים וצימוקים' וכיו"ב, ולכל היותר 'יסוכריות זכוכית'. וכל דברי מתיקה אלו לא היו לנגד עינינו, אלא היו טמונים למעלה ב'ביודים' (פירוש: מחסנו עליון קטן הנמצא בבית באהל או בפניה אחרת תבונה) וכשהיו רוצים לתת לנו היו עולים בסולם העץ ומורידים משם כפי הכמות הנצרכת ותו לא.

ובכדי שלא יבוא האדם ח"ו למכשול על ידי, אפרש שיחתי. אין כוונתי לומר שבמקרה שטעה האדם והרבה להם טובה או שם בפניהם ניסיון גדול וכשלו בניו, שלא יוכיחם. לא לכך התכוונתי! שהרי על פסוק זה עצמו 'ודי זהבי', פירש"י: **הוֹכִיחֶן** (משה רבינו) **עַל הָעֵגֶל** וכו'. אלא יוכיחם שידעו ששגו ולא עשו נכונה, אך לא יענישם על זאת, כי מה יעשה הבן ולא יחטא. אלא יאמר להם שהוא שם לב 'שבגלל שהרבה להם טובה נכשלו, וע"כ בפעם הבאה ימעיט בטובה, בכדי לא להכשילים'. ודבר זה יגרום להם לרצות פעם הבאה להתגבר יותר ויותר, אכ"י.

לכל החורים היקרים והתורמים הנכבדים ולקוראי העלון ולכלל בית ישראל
תזכו לראות בנחמת ציון

מרבני הקהילה

הרה"ג שאול אהרן שליט"א

רב ק"ק 'אחוזת יוסף' יע"א

מענין הפרשה והזמן

פתרונות לפרשת 'מסעי'
אחודה חידה! מות אהרן הכהן בא' אב
שהיה רודף שלום.
הזוכה: מי שהכל שלו.
מי בתמונה? טרם נפתרה!

איזה חידה!
תיבה (מילה) בת שלוש אותיות
שמחכרת גם בפרשת תרוע
אך משמעותה שונה, מה?
בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

השבת נתחיל את החומש החמישי – ספר דברים, הנקרא גם משנה תורה, ותוכנו הוא דברי משה רבינו ע"ה לפני פטירתו, ערב כניסת בני ישראל לארץ ישראל. בדבריו, משחזר הוא להם את המאורעות שעברו עליהם מציאת מצרים עד ערב כניסתם לא"י, פעמים מזכירים במפורש, ופעמים הוא מזכירים ברמז כשהיה צריך להזכירם.

"אלה הדברים" אחיו של המהר"ל מפראג דורש את שמות הפרשיות באופן הבא: אלה הדברים שאני מדבר, כך פונה משה רבינו ע"ה לעם ישראל, ואתחנן אני מתחנן שתקשיבו, עקב בגלל שראה את המצב, הרי יש שופטים – בארץ, כשם שיש דין בעולם הזה, כך בעולם הבא יש דין ויש דיין, כלומר יש שכר ועונש, ועתה כי תצא – מהעולם, וכי תבוא אל העולם הבא, ואז תצטרך לשלם. לכן אתם נצבים – היום, אבל למחר וילך – אל תשכחו שיום יבוא ותלכו לעולם הבא, ואז אני מבקש האיזון – לדברי ותבוא עליכם הזאת הברכה.

השנה חל תשעה באב ביום שבת, והצום נדחה ליום ראשון מהטעם שאסור לצום בשבת מלבד יום הכיפורים, או אם יחול עשרה בטבת בשבת, אבל לא יחול.

איתא במסכת תענית (ז): שמחו את ירושלים וגוי שישו אתה משוש כל המתאבלים עליה. מכאן אמרו כל המתאבל על ירושלים זוכה ורואה בשמחתה ע"כ.

מקשה רבינו חיים מוואלאזין זצ"ל היו צריכים לומר יזכה ויראה בשמחתה לשון עתיד, דלשון זוכה ורואה הוא לשון בינוני המשמש על דבר שהוא עתה, לא על דבר שהוא עתיד, ותיריך כידוע דהמת נשכח מן הלב, כמובא במסכת פסחים (ד): שעל אדם חי שסוברין שהוא מת אין מקבלין תנחומין. ומובא גם ברש"י על הפסוק לגבי יעקב אבינו וימאן להתנחם. ולפי זה המתאבל על ירושלים מוכח מזה דירושלים אינה מתה דאם היתה מתה חלילה, לא היה יכול להתאבל עליה, דעל דבר מת נגזר שישתכח מן הלב, כמובא בגמרא בפסחים הני"ל, אלא ע"כ הוא דבר חי שסוברין שמת, שאין מתנחמים עליה ולכן הוא מתאבל, וזהו כוונת המאמר כל המתאבל על ירושלים זוכה ורואה בשמחתה, "כל השמחה הזאת שירושלים אינה מתה (לבד מה שיזכה לראות בשמחתה בפועל כשתבנה ב"ב) השמחה הזאת רואה תיכף ומיד, דאם מתה חלילה לא היה הטבע מניחתו להתאבל עליה.

והוסיף בענין, אחד מגאוני ווילנא, שלפי זה הנה כאשר ידענו אמת לאמיתה דירושלים אינה מתה היינו צריכין כולנו להתאבל עליה תמיד, כדברי הגמרא בפסחים הני"ל, דאין מתנחמים על החיים, ובכל זאת אנו רואים בעו"ה אלפי אנשים ששוכחים את ירושלים, ואינם מתאבלים עליה כלל, ואף מתשעה באב עצמו לא יתפעלו מאומה? והתירוץ בזה הוא כן, דירושלים אינה מתה רק האנשים הם מתו ממנה, דנכבה מקרבם הרגש דירושלים מכל וכל, ולא יתאבלו עליה, משום דאינם מתאבלים רק החיים על המתים אבל המתים על החיים זאת לא שמענו מעולם.

ולפי זה אפשר לומר דהמתאבל על ירושלים זוכה ורואה בשמחות שתיים, האחת דירושלים אינה מתה כדברי הגאון רבינו חיים זצ"ל והשנית דגם הוא אינו מת ממנה, אחרי דמתאבל עליה כני"ל.

יה"ר שנזכה לדברי הנביא זכריה: כה אמר ה' צבאות צום הרביעי וצום החמישי וצום השביעי וצום העשירי יהיה לבית יהודה לששון ולשמחה ולמועדים טובים והאמת והשלום אהבו (זכריה פי ח'). שבת שלום!

אחוזת יוסף
יטייל – מה שכיום
אומרים לא יטייל
בערב תשנה באב.

פניני הלכה

המשך מהעמוד הקודם

והנה אם רב שהיה הבית בנוי בימיו וששון ושמחה ימצא בה ואפ"ה היה עושה זכר לחורבן הראשון ומיצר ודואג אנפ"י שהיה גדול ומלומד בתענוגים כי אין מחסור ליראיו. מה נעשה אגן יתמי דיתמי העמוסים בצרות צרורות על שכמנו ואין מקדש וזן גלות ארץ. עאכ"ו שיהיה כ"א מיצר ודואג וכך ראיתי לאבותי נוהגים ואוכלים פת זה בבכי בעינים זבות כמעין נובעות בדמעות. והעיד לי מו"ז שכך ראה לרבותיו ואבותיו ז"ל וכך הם דברי הרמב"ם פ"ה דתענית ז"ל. חסידים הראשונים כך היתה מדתם בערב ט"ב היו מביאים לו לאדם לבדו פת חריבה במלח ושורה אותה במים ויושב לו בין תנור וכירים ואוכלה ושונה עליה קיתון של מים בדאגה ובשממון ובכיה כמי שמתו מוטל לפניו כזה ראוי לחכמים לעשות או קרוב מזה עכ"ל:

ואחר סעודתו יתעטף כאבל ויקבל עליו תעניתו ואבילותו ויחשוב ויתן אל לבו ומה אם מלאכי מרום והקב"ה עמהם אשר עזו וחזרו במקומו נוהגים בכי ואבל ואינה ומספד כמ"ש ויקרא ה' אלהים צבאות ביום ההוא לבכי ולמספד ולקרחו ולחגור שק. מה יעשה האדם השפל האפל שראוי להתאבל ולבכות ושק ואפר יציע על אורך גלותינו וצערנו מושפלים ומוכנעים עד עפר ויד כל רודה בנו ואין אומר אל תשלח ירך אל הנער ישראל ושכינה עומדת לימינו ורואה ושותקת כע"ש השיב אחר ימינו מפני אויב אותה הימין שנאמר בה ימינך ה' נאדרי בכח ימינך ה' תרעץ אויב. וכל זה בסבת עונינו אשר רבו למעלה ראש ובכל יום מוסיפים והולכים. וכבר אמרו חז"ל כל מי שלא נבנה בהמ"ק בימיו כאלו נחרב בימיו וזה דברית כרותה שאין ישראל נגאלים רק בתשובה כדכתיב אחר ישונו בני ישראל ובקשו את ה' אלהיהם וכי וא"כ אורך ואיחור הגלות כל הזמן הזה הוא בעונותינו וכאלו בימינו נחרב בפועל כמו הראשונים שגרמו להחריבו בעונם. אנה נוליד חרפתנו נשכבה בבשתנו ותכסנו כלימתנו ועינינו תדמע דמוע טיף כנגד טיף על שבר בת עמי השברנו מי ירפא לנו: ויחלוץ מנעליו וגו'.

ישב דומם קורא בספר קינות או בדברים המעוררים יגון ואנחה מאיזה ספר שיהיה עד שירידו עיניו דמעות ויתחיל לבכות על חרבן הבית ועל שריפת התורה וההיכל ועל משוש העיר ויפיה איך היתה לשמה ולשממה כל עובר עליה ישום וישרוק ויניע ראשו ועל הריגת כמה חכמים וחסידים בתוכה וכמה תינוקות של בית רבן וכמה עוברות ומניקות עם יונקי שדים וכמה לויים וכהנים ועבדי ה' שלוחי דרחמנא אשר היו

המשך בעמוד הבא

לזש"ק
שלום בן יעקב
ומירב טליה בת מנשה

ניתן להקדיש את העלון
להצלחה, לרפואת, לעילוי נשמת.
לפרטים במזכירות הת"ת: 03-9097022

מחידושי רבותינו

אלה הדברים אשר דבר משה וגו'. (דברים א. א.)

לושיק
תומר ישראל בן יעקב
ואודליה בת מנשה

מהליכות אבותינו

הנהגה טובה

מובא בש"ע (סימן תקנ"ד סי"ב) אין שאלת שלום לחברו בתשעה באב, והדיוטות שאינם יודעים ונותנים שלום, משיבים להם בשפה רפה ובכבד ראש, ע"כ.

וכתבו קדמונינו שאומר לחבירו, יתזכה לראות בנחמת ציון [או יתבושר בנחמת ציון], והלה עונה ואתה יתזכה לראות בנחמת ירושלים [או ואתה יתזכה לראות בבנין ירושלים] ובנוסח זה אין שום חשש, ודאמי לניחום אבלים, שאומרים להם בכניסה וביציאה, יתנחמו מן השמים, והם עונים 'אמן'. אלא שכאן לפי שביזום זה כולנו אבלים, מנחמים זה את זה.

(יעוין ביעניו יצחקי סי' קי"ה אות מ"א.)

ונראה שבכונה הנהיגו חכמי תימן זה, בכדי שלא ילך ליד חבירו ללא אומר כאילו הוא רוח בעלמא וגדול כבוד הבריות.

זשי"ה 'מוכיח אדם אחרי חן ימצא ממחליק לשון'. 'מוכיח אדם אחרי חן ימצא' - אלו המקבלין תוכחת, שבשביל שמקבלין תוכחת חן ימצאו, לפי שהתוכחת גורמת לו לאדם כמה תועלויות הן מדברים שבינו לבין המקום ב"ה הן מדברים שבינו לבין חבירו, ויהיה אהוב למעלה ונחמד למטה בשביל שהוא שפל רוח.

'ממחליק לשון' - אלו שאין מקבלין תוכחת שלא ימצאו חן לא למעלה ולא למטה, הואיל וגביהי רוח הן ומתגאים בעצמן שהן שלימים בעולם, ואינן יודעים כי אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא.

ולפיכך אמרו חז"ל הלל הזקן היה אומר ללמד לבני אדם, השלם חסר, והחסר שלם, (כלומר החושב שהוא שלם הוא חסר, והחושב בהיפך הוא שלם). וכמאמר שלמה המעי"ה גאות אדם תשפילנו ושפל רוח יתמוך כבוד.

ולפיכך האדם המשכיל ילך במדת השפלות, כמו שהלכו בה אבותינו הקדושים ז"ל.

(יקיץ המזבח' להגר"ח כסאר זצ"ל)

בדרכיהם אתהלך...

לשם מה נעלה לירושלים?!

במשך שלושים השנים בהם חי רבנו חיים סנואני זצוק"ל בארץ ישראל, פקד רק פעם אחת ויחידה את ירושלים עיר הקודש ולא יסף. ועד כמה שהפצירו בו תלמידיו וקרוביו לבוא לירושלים שהיא שער השמים, וממנה עולות התפילות ומגיעות לכסא הכבוד - לא הסכים.

פעם העזו אחד מתלמידיו ושכר בשבילו רכב פרטי שישיעו לירושלים, אך הצדיק בשום פנים ואופן לא אבה ללכת עמו באמרו מתוך כאב-לב, "בעונותינו בית המקדש חרב, כהנים אינם בעבודתם, לויים אינם בדוכנם, ישראל אינם במעמדם וא"כ לשם מה נעלה עתה לירושלים?!" - כאן הגביה רבנו את קולו ואמר "לא די בזה שאנו בכל לילה ולילה בוכים ומבכים את השכינה הקדושה, ומזילים דמעה כנחל על החורבן - האם רצונך שגם עתה בנסיעתי ירושלימה, ארימה קולי בבכיה על הר ציון ששם שועלים הלכו בו?!"

כשהוזמן רבנו לחתונת אחד מתלמידיו האהובים שהתקיימה בעיה"ק ירושלים ת"ו, מיאן להשתתף בה. וכדי להרגיע את החתן, שלא יצטער על אי השתתפותו, שח לו הצדיק מהי הסיבה האמיתית שבגללה נמנע הוא לעלות לירושלים, וכך סיפר:

"בפעם הראשונה, כאשר זכיתי להכנס בשערי ירושלים העיר המהוללה ובאתי בקרבה, ראיתיה חריבה ואבילה, שוממה ועזובה, נשבר ליבי בקרבי, ובעודי עומד נסער נשאתי עיני וראיתי את הסיימ עומד ומאיים על ירושלים עי"ה"ק, כשרגלו האחת נצבת על מסגד עומר (מה שנקרא כיפת הזהב) והשניה על מסגד אלאקצה (כיפת הכסף), בראותי זאת הזדעזעתי וארכובתי דא לדא נקשן... ודע לך" - הוסיף רבנו חיים בפנותו לתלמידו - "שגדר סכנת נפשות בשבילי לעלות לירושלים, ורק אי"ה בגאולה השלימה והאמיתית נזכה לעלות אליה".

כך היה אבלו של רבנו חיים סנואני על החורבן והגלות, אבל יום יומי ארוך ומתמשך. צערו ויגונו מצאו את מקומם בעיקר בתפילה ובברכת המזון, כל אימת שהזכרה ירושלים החריבה, נתן רבנו חיים פורקן לרגשותיו ולצערו. אחד ממקורביו העיד שלא פעם ראה את רבנו מברך ברכת המזון וכשהגיע למילים "רחם ה'... עלינו ועל ישראל עמך ועל ירושלים עירך..." היה מְחַנֵּן קולו בבכי, ומבטא המילים בניגון עצוב פולח לבבות ובעיניו בצבצו הדמעות.

(דרך צדיקים ח"א עמ' 193)

מי בתמונה?

בין הפותרים נכונה יוגרל פרו

פניני הלכה

המשך מהעמוד הקודם

לדומן על פני האדמה. ויאנח בשכרון מתנים על משרתי אלהינו אשר מהם היו לשבי ואשר מהם לחרב ואשר מהם נשרף בלבת גחלת אש מי שמע כזאת מי ראה כאלה. ועוד לנו בגלות הזה כי היום הולך וסוער דבקו צעדים זה בזה ילכו מחיל אל חיל ימים רבים ורעים לישראל בעירום ובחוסר כל וישראל עיף ויגע כבני אדם הנוזפים עבדים לעבדים עולם הפוך הקדש"ה היא בעיני"ם יציבא בארעא דורש אין להם נעים ונדים כיענה זו שמתאבלת על בניה היתה כאלמנה מחל"ה ונעי"ה ומדחי אל דחי ומפרך אל פרך יוצאים עד הכאה עד נזיפה וכדאי בזיון והכנעה וצעקה הנערה המארשה ואין מושיע לה והמלך לא ידעה וקפץ באף רחמיו מה חרי האף הגדול הזה.

כל זה ישם אל לבו ויתחנן למול אבינו מרחם. זכור נא את בנד את יחידך עם בני ישראל נאנקים ונאנחים והסר מחלה מהם ופרשת כנפך על אמתך מי ששפך יכסה כלה צנועה שומרת יום כנגד יום לקץ הימין הלא דוד מסתתר מתי יגלה ושמו את אשתו כלה נאה וחסוד"ה וכאלה כהנה וכהנה ויותר מהם ישפך שיוח ויבכה וכל היודע ליליל ליליל והיודע לומר קינות יקונן בין כתובות על ספר בין מאליו כפי חכמתו אשר נתן אלהים בקרבו ועבר עליו רוח קיני"ה וכן כתב החסיד רבי מכיר ז"ל שמצוה היא על כל אדם לחבר קינים ולומר אותם ביום המר הזה צדקה תחשב לו. ונקרא מאבלי ירושלם. ומי שאינו בר הכי לחבר יעסוק במה שחיברו הראשונים ז"ל ויש לו שכר שיראה בנחמת צבור במהרה בימינו:

לעילוי נשמת

חיים בן יחיא נהרי ז"ל, אוריאל אהרן בן אליהו פרץ ז"ל, דוד בן סעיד בשארי ז"ל, יפה בת יחיא נהרי ע"ה, תנצב"ה

לרפואת

אבנר בן יפת בתוך שכחע"י

תפארת בנים

כיתה ה' סיימו בס"ד את כל פרק אלו מציאות בידיעה והבנה ברורה ונכנסו לקודש פנימה להיבחן אצל מרן נשיא המוסדות הגאון רבי יצחק רצאבי שליט"א אשר שמח בתשובות התלמידים והאריך עמהם כחצי שעה על אף זמנו היקר והזדחוק לאחר מכן יחד עם כיתה ו' התרעננו בפארק קנדה וחזו והתפעלו מנפלאות הבריאה וסעדו לבם בצלי אש וחזקו גופם במתקנים במושב בית עריף

מרן שומע כל תלמיד בקריאת הגמרא בגירסת אבותינו

מרן נהנה ושמח עם התלמידים

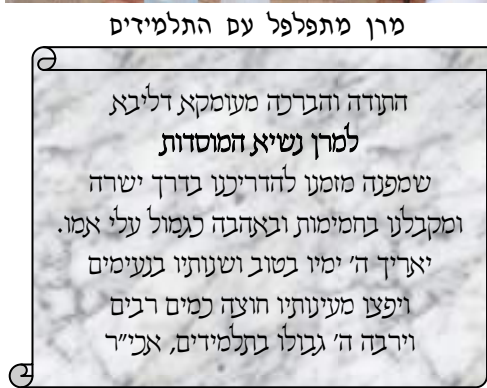
בשעת הבחינה

מרן מקשיב לשאלותיהם

מרן מתפלפל עם התלמידים

התודה והברכה מעומקא דליבא למרן נשיא המוסדות

שמפנה מזמנו להדריכנו בדרך ישרה ומקבלנו בחמימות ובאהבה כגמול עלי אמו. יאריך ה' ימיו בטוב ושנותיו בנעימים ויפצנו מעינוותיו חוצה כמים רבים וירבה ה' גבולו בתלמידים, אכ"י"ר

ונאת לארצנו!

צקה הפצילות הרבה המתקיימת בימים אלו מת"ת, אין באפשרות האצרכת להכניס הכל הצלון שבוצי אחד. צ"כ מידע ותמונות מהפצילות ותפארת הנה"ת בפיילונות שיוחלקו במהלך החופשה הקרובה המצ"ט.

חכמי תימן

הרב שלמה מלאחי (מלאכי) זצ"ל נולד בִּדְמָאר בשנת תרנ"א ממשפחת תלמידי חכמים ועסקני ציבור. חריף ושנון, מצויין ביראת שמים ובאהבת הבריות. מתלמידי הרב יחיאל גרידי. לאחר שהוסמך על ידי, הוסמך על ידי רבינו יחיאל יצחק הלוי (הרב הראשי). לאחר פטירת הרב יחיאל גרידי, מילא את מקומו כאב"ד דמאר והסמיק שוחטים ורבנים. חרף נפשו, נאסר ועונה למען הצלת יתומים משמד. פעל רבות למען עניים. עלה לארץ ישראל בשנת תש"ט ריבץ תורה ברבים והעמיד תלמידים. ניתנה לרב שכונת התקוה בתל אביב, וחבר מועצת הרבנות בתל אביב יפו.

נפטר בתל אביב בניסן תשל"ח

התודה...

למשפחת כנרת היקרה על האצרות החמים ומהנה לתלמידי כיתות ה-ו'. יהא רעוא שיראו בגנים ובני בגנים הולכים בתורת האגלדים יראים ושלמים עושים רצון יוצרם מתוך נחת ושלוה והשקט לעולמים, אכ"י"ר.

הברכה...

והשפע ממקור ברכה עליונה להרה"ג שאול אהרן שליט"א ולכל עמלי מערכת העלון. יהי' שיוחה לנהורא מעליא ובריאות איתנה לאורך ימים ושנים לראות בגנים ובני בגנים הולכים בדרך ישרים תלמידי חכמים צנועים ויראים

הערות, הארות ותשובות לחידות ניתן לשלוח לפקס: 03-9130009 או במייל: Nahari@enativ.com